

Arrest

nr. 174 887 van 19 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...) 1987 (Gregoriaanse kalender, verder GK) in Dehagabur in de Somali regio. U behoort tot de Ogadeen (Reer Isaak) clan en u bent moslim. U bent opgegroeid in uw geboortestad en heeft er school gelopen. Nadien ging u naar een college in de Oromia regio tot 2008 (GK). Na deze studies vond u werk bij het ministerie van landbouw in Dehagabur. Het was onder meer uw taak om landbouwers te ondersteunen die in de regio woonden. Op deze manier trachtte de overheid de inwoners duidelijk te maken dat ze op steun

konden rekenen van de autoriteiten. Het opzet was om de steun aan het 'Ogaden National Liberation Front' (ONLF) bij de lokale bevolking te doen tanen.

Vanaf 2011 (GK) begon u eveneens een studie aan de Haramaya universiteit. In de weekends trok u naar deze universiteit, terwijl u tijdens de week uw job uitoefende in Dehagabur. Op 1 januari 2015 (GK) was u verantwoordelijk voor het transport van landbouwmateriaal vanuit Dehagabur naar een dorp in de buurt. Elf collega's en hun chauffeur zaten in deze wagen toen die op een bepaald moment tot ontploffing kwam op weg naar het dorp. Alle inzittenden kwamen om het leven. Meteen werd in de richting van het ONLF gekeken als daders van deze aanslag. U vernam het nieuws van deze aanslag dezelfde dag en trok met de bus naar de plaats van de aanslag. De volgende dag werd u in Dehagabur aangehouden door enkele politieagenten en overgebracht naar het politiekantoor. Aangezien u verantwoordelijk was voor het transport, werd u verdacht mee achter de aanslag te zitten en steun te hebben verleend aan het ONLF. U belandde uiteindelijk in de gevangenis van Dehagabur en verscheen drie maal voor de rechtbank. Op 7 april 2015 (GK) werd u door de rechter veroordeeld tot een gevangenisstraf van 45 jaar. Op 21 mei 2015 liet men u gaan nadat de traditionele ouderen van uw gemeenschap waren tussengekomen. De ouderen zeiden dat ze een oplossing zouden trachten te bemiddelen met de familie van de slachtoffers, en dat ze bewijs zouden proberen te vinden voor uw niet-betrokkenheid bij de aanslag op het transport. U trok weer naar uw familie, maar uw vader wou in eerste instantie niets meer met u te maken hebben omdat hij niet wou opdraaien voor de kosten aan de slachtoffers van de familie. Hij had immers de financiële middelen niet. U besloot uiteindelijk om Dehagabur te verlaten – uit angst om weer opgesloten te worden. U trok naar Jigjiga en op 13 juni 2015 (GK) verder naar Addis Abeba. Met de hulp van een smokkelaar ging het vervolgens naar Khartoum waar u drie dagen zou verblijven. Via Libië kwam u uiteindelijk in Italië terecht. Vervolgens trok u – opnieuw met de hulp van een smokkelaar – naar België waar u op 27 juli 2015 (GK) aankwam en waar u de volgende dag asiel aanvraagde bij de bevoegde asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart tijdens het gehoor voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat u in uw land van herkomst onterecht veroordeeld werd voor vermeende betrokkenheid bij een aanslag op een wagen van uw werkgever waarbij twaalf personen om het leven kwamen. De autoriteiten, die de aanslag het werk achtten van het Ogaden National Liberation Front (ONLF), betichtten u van steun aan deze verboden organisatie en veroordeelden u tot een gevangenisstraf van 45 jaar, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS.

Vooreerst kan gesteld worden dat uw verklaringen over de beweerde aanslag op een wagen van uw werkgever – waarvoor u verantwoordelijk zou zijn geacht – vaag en weinig overtuigend zijn. Sommige van uw verklaringen zijn zelfs inconsistent te noemen. U verklaart tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat op 1 januari 2015 (GK) een wagen, die landbouwmateriaal vervoerde naar landbouwers in de buurt van Dehagabur, tot ontploffing kwam op weg naar zijn bestemming (zie gehoorverslag CGVS, dd. 14 maart 2016, p.11). Aangezien u verantwoordelijk was voor het transport, zou u eveneens verantwoordelijk zijn gehouden voor de gepleegde aanslag (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Men beschuldigde u van steun aan het ONLF en uiteindelijk zou u zelfs tot 45 jaar gevangenisstraf veroordeeld zijn door een rechtbank, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Zoals gezegd zijn uw verklaringen over de vermeende aanslag – de aanleiding van uw verklaarde problemen – niet overtuigend. Zo wordt u tijdens het gehoor gevraagd op welke plaats de aanslag plaatsvond en waar de wagen tot ontploffing was gekomen waarop u antwoordt dat het in een dorp was in de buurt van Dehagabur (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Ter bevestiging wordt u gevraagd of de auto effectief tot ontploffing kwam in het dorp waarop u positief antwoordt (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Later tijdens het gehoor wordt u nogmaals gevraagd waar de aanslag precies plaatsvond, maar dit maal antwoordt u dat de wagen tot ontploffing kwam op de weg van Dehagabur naar het dorp, dat er geen omstaanders waren en bijgevolg geen getuigen (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Nogmaals gevraagd waar de aanslag precies plaatsvond, antwoordt u weinig precies dat het op de weg naar het dorp was (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Het komt hoegenaamd niet overtuigend over dat u de plaats van de aanslag niet preciezer kan beschrijven – en dat u zelfs de aanslag eerst in het aangegeven dorp situeert, en vervolgens op de

weg naar het dorp. Dat u de plaats van de aanslag niet exacter kan situeren is des te frappanter aangezien u later tijdens het gehoor verklaart dat u zelf naar de plaats van de aanslag gegaan bent zodra u het nieuws vernomen zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Evenmin overtuigend is uw verklaring dat er geen getuigen van de aanslag waren, maar dat u het nieuws van de aanslag wel zou hebben vernomen via vrienden en kennissen, die op deze weg passeerden, aangezien het een erg drukke weg is, aldus uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Het komt eerder vreemd over dat u in eerste instantie verklaart dat er geen getuigen van de aanslag waren, maar dat u wel meteen op de hoogte werd gebracht van de aanslag door kennissen die gebruik maakten van deze drukke en vaak gebruikte weg. Verder zijn uw verklaringen niet consistent wanneer u het heeft over de plaats waar u vernomen zou hebben dat een aanslag had plaatsgevonden op het transport waarvoor u verantwoordelijk was. In eerste instantie verklaart u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u op kantoor was toen u het slechte nieuws vernam (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Later tijdens het gehoor wordt u echter nogmaals gevraagd waar u was op het moment dat u het nieuws te horen kreeg waarop u ditmaal antwoordt dat u in de stad was (zie gehoorverslag CGVS, p.17) en dat u het nieuws meteen vernomen heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd waar u in de stad was, antwoordt u dat u het niet precies meer weet (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Dergelijke inconsistente verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder is uw kennis over de precieze omstandigheden van de vermeende aanslag niet erg goed te noemen. Zoals reeds aangehaald slaagt u er tijdens het gehoor niet in de exacte plaats van de aanslag aan te geven, maar verder heeft u geen idee of de explosieven zich al dan niet in de wagen bevonden (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nochtans dat de chauffeur van de wagen geld zou hebben aangenomen van het ONLF voor het vervoer van explosieven (zie vragenlijst CGVS, dd. 16 september 2015, administratief dossier) terwijl u tijdens het gehoor voor het CGVS geen idee lijkt te hebben hoe de wagen in kwestie tot ontploffing zou zijn gekomen. Tijdens het gehoor voor het CGVS beperkt u uw verklaringen over de rol van de chauffeur in kwestie als vermoedelijke dader, maar concrete bewijzen heeft u hier niet over – het betreffen loutere vermoedens – (zie gehoorverslag CGVS, p.19), hoewel u voor de Dienst Vreemdelingenzaken toch met enige stelligheid leek te verklaren dat de chauffeur geld zou hebben aangenomen van het ONLF om explosieven te vervoeren.

Ook uw verklaringen over de vermeende slachtoffers van de uitgevoerde aanslag zijn weinig overtuigend. U verklaart tijdens het gehoor dat de omgekomen slachtoffers allen collega's van u waren die op weg waren om het materiaal aan de landbouwers te overhandigen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U verklaart dat u de slachtoffers persoonlijk kende (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Later tijdens het gehoor wordt u gevraagd de namen van de slachtoffers te geven (zie gehoorverslag CGVS, p.21). U kunt vervolgens wel twaalf voornamen opsommen van personen die volgens u het slachtoffer waren van de gepleegde aanslag, maar als vervolgens gevraagd wordt naar de precieze functie van één van de vernoemde personen, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.21). Van een andere persoon kunt u weliswaar vaag zijn taken binnen uw organisatie beschrijven, maar wanneer gevraagd wordt tot welke clans de verschillende slachtoffers behoorden, kunt u slechts drie clans vernoemen waartoe vier personen behoord zouden hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.21). Wanneer u erop gewezen wordt dat u eerder tijdens het gehoor had gezegd dat de slachtoffers tot acht verschillende clans behoorden en dat met al deze clans een oplossing zou moeten gevonden worden (zie gehoorverslag CGVS, p.14), antwoordt u dat u wel weet dat het acht clans zijn, maar dat u de clans niet allen bij naam kent (zie gehoorverslag CGVS, p.21). Uw verklaringen over de vermeende slachtoffers van de door u aangehaalde aanslag zijn bijgevolg hoegenaamd niet overtuigend.

In het algemeen kan gesteld worden dat uw verklaringen over de vermeende aanleiding van uw problemen in uw land van herkomst, met name de beweerde bomaanslag op een overheidswagen, hoegenaamd niet overtuigend zijn, en op sommige punten zelfs tegenstrijdig zijn, zodat uw beweerde problemen die hieruit voortgevloeid zijn evenmin als geloofwaardig bestempeld kan worden.

Over die vermeende problemen, en dan met name over uw vermeende arrestatie door de Ethiopische autoriteiten, kunnen bovendien volgende opmerkingen gemaakt worden. Zo verklaart u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u zou zijn aangehouden op 2 januari 2015 (GK), een dag na de vermeende aanslag (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Het is vooreerst al vreemd te noemen dat u niet op de dag van de aanslag zelf zou zijn ondervraagd door de politie, aangezien u verantwoordelijk was voor het transport in kwestie, en aangezien u beweerde dat u zelf naar de plaats van de aanslag zou zijn geweest. Uw verklaring dat er geen politie aanwezig zou zijn geweest op het moment dat u op de plaats

van de aanslag was komt hierbij weinig overtuigend over (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Verder weet u niet op welke weekday u gearresteerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd door hoeveel agenten u gearresteerd werd, antwoordt u opnieuw weinig overtuigend dat u het niet meer weet, maar dat het er vijf of zes moeten geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U beweert vervolgens op 7 april 2015 (GK) voor de bevoegde rechtbank te zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van 45 jaar (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Vervolgens zou u zijn overgebracht naar de grote gevangenis van Dehagabur, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.19-20). Gevraagd naar medegevangenen, antwoordt u dat er veel mensen van uw clan in de cel zaten, maar u verklaart verder geen van uw celgenoten persoonlijk te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.22). Wanneer u gevraagd wordt waarom zij in de cel zaten, komt u niet verder dan te stellen dat u vermoedt dat ze er ook waren omdat ze verdacht werden banden te hebben met het ONLF (zie gehoorverslag CGVS, p.22). Ook over uw vrijlating zijn uw verklaringen eerder vaag te noemen. U verklaart dat de ouderen van uw gemeenschap zouden zijn tussengekomen bij de overheid en u zouden hebben vrij gekregen om op die manier te kunnen bemiddelen met de families van de slachtoffers (zie gehoorverslag CGVS, p.22). In de loop van het interview verklaart u eerst dat reeds een oplossing werd gevonden met een aantal families, maar nog niet met allen (zie gehoorverslag CGVS, p.11 en p.18). Op het einde van het interview haalt u plots aan dat het meteen geregeld werd met alle families na uw vrijlating en vóór uw vlucht (zie gehoorverslag CGVS, p.22-23). Wanneer u tijdens het gehoor bovendien de vraag gesteld wordt waarom u vreesde opnieuw gearresteerd te worden na uw vrijlating – gezien uw verklaringen dat de traditionele ouderen meer macht en aanzien hebben dan de overheid, en dat zij bewezen zouden hebben dat u niets met de aanslag te maken had (zie gehoorverslag CGVS, p.11-12), verklaart u plots dat u slechts tijdelijk werd vrijgelaten, om uw onschuld te bewijzen, en dat u zich op 30 juni 2015 (GK) terug zou moeten gaan aanmelden, terwijl u hierover voordien niets had gezegd of vermeld, noch tijdens het gehoor voor het CGVS, noch tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, administratief dossier, p.1-2). Ook uw verklaringen over een andere medewerker en collega die de landbouwspullen in de wagen zou hebben geplaatst, weten niet te overtuigen. Volgens uw verklaringen werd deze persoon eveneens aangehouden door de autoriteiten, maar slecht voor vijf dagen (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd wanneer deze man dan werd aangehouden en wanneer hij werd vrijgelaten, moet u echter alweer het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.21). Het zijn dergelijke ongefundeerde en erg vage verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het geheel verder ondermijnen.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe te kunnen stellen dat de door u aangehaalde onterechte beschuldigingen van de Ethiopische autoriteiten tegenover u niet aannemelijk en zelfs ongeloofwaardig zijn gezien uw weinig en inconsistente verklaringen over de aanleiding ervan, met name de door u aangehaalde aanslag op een overheidstransport waarvoor u verantwoordelijk zou zijn geweest. Bovendien zijn uw verklaringen over de beweerde gevolgen die uit deze valse beschuldigingen zouden zijn voortgevloeid – de door u aangehaalde arrestatie en veroordeling tot een jarenlange gevangenisstraf – evenmin overtuigend te noemen.

U legt tot slot geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw beweerde identiteit.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat de contradicties en de omissie in zijn relaas niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te besluiten.

Inzake de veroordeling tot een gevangenisstraf van 45 jaar omwille van de vermeende betrokkenheid van verzoeker bij een aanslag op een wagen waarbij twaalf mensen omkwamen, stelt de verwerende partij vooreerst dat verzoeker de exacte plaats van de ontploffing niet kan weergeven. Verzoeker stelt dat hij duidelijk gezegd heeft dat de wagen ontploft is op weg naar het dorp. Verzoeker was op dat ogenblik ook niet in de buurt, hij werd enkel verantwoordelijk gesteld omwille van zijn functie: hij diende het transport te coördineren. De ontploffing gebeurde tijdens zijn werkuren en onder zijn toezicht, zodat de overheid snel van verzoeker de zondebok maakte en hij een zeer zware straf kreeg opgelegd. Verzoeker werd ook zeer snel op de hoogte gebracht door vrienden, hij ziet niet in wat tegenstrijdig is in zijn verklaringen: op het ogenblik van de ontploffing waren er geen getuigen, maar dergelijke knal gaat niet onopgemerkt voorbij, dus toen voorbijgangers dit zagen en wisten van waar de wagen afkomstig was, kreeg verzoeker snel te horen dat deze wagen was ontploft.

Vervolgens stelt de verwerende partij dat de kennis van verzoeker omtrent de exacte omstandigheden van de aanslagen beperkt zou zijn. Verzoeker antwoordt hierop dat hij niet aanwezig was tijdens deze gebeurtenissen en alles via via heeft vernomen. Zijn verklaringen zijn niet tegenstrijdig: bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) moest verzoeker kort en beknopt zijn gebeurtenissen en problemen vertellen, daar stelde hij dat er een vermoeden was dat de chauffeur geld had aangenomen om de explosieven in de bus te plaatsen, maar dat dit nooit is bewezen. Verzoeker meent dat hij hetzelfde verklaard heeft tijdens het verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) *“Nee. We denken dat de chauffeur er achter zat. (...) Niemand weet het. Hoe de bom er is gekomen, of er een bom in de auto was, niemand weet het.”*

Verzoeker stelt dat hij de slachtoffers van de aanslagen bij naam heeft genoemd en dat hij de slachtoffers die een specifieke functie hadden, eveneens heeft vermeld. Hij wijst erop dat bedrijven en organisaties in Ethiopië niet georganiseerd zijn zoals in België, waar alles bureaucratisch is geregeld en elk een duidelijk beschreven functie heeft. Verzoeker heeft aangegeven dat deze mensen werken bij een transportbedrijf, maar dat de structuur van de organisatie moet worden bekeken in het licht van de Ethiopische gewoontes en dat rekening moet worden gehouden met het feit dat alles er niet zo strikt geregeld was, reden waarom hij niet alle functies van deze mensen exact kon beschrijven. Hij kon zonder enige moeite de slachtoffers wel bij naam noemen.

Waar het CGVS het vreemd vindt dat verzoeker pas de dag na de aanslagen werd gearresteerd en niet de dag zelf, zegt verzoeker dat hij ook niet weet waarom dat toen gebeurde, hij kent de werking van de politie niet. Hij vermoedt dat de politie eerst moest vaststellen of het om een aanslag ging, wie de slachtoffers waren, waar zij werkten en wie als verdachte kon worden bestempeld. Verzoeker werd binnen de 24 uur gearresteerd, wat er snel na de aanslagen is.

Verzoeker meent dat hij heel duidelijk is geweest wat betreft zijn arrestatie, veroordeling en vrijlating. Hij werd de dag na de aanslagen gearresteerd en naar de gevangenis gebracht, hij kwam drie maal voor de rechter en hij werd uiteindelijk veroordeeld tot 45 jaar cel. De ouderen (die erg veel invloed hebben) konden de voorlopige invrijheidsstelling van verzoeker verkrijgen omdat zij ervan overtuigd waren dat verzoeker de aanslag niet had gepleegd, maar slachtoffer was van een opgezet spel om de families van de slachtoffers enig soelaas te bieden. Hij heeft op de koran moeten zweren niets met de aanslagen te maken te hebben en de ouderen geloofden hem. Tijdens die voorlopige invrijheidsstelling is verzoeker kunnen vluchten. Hij heeft duidelijk verklaard voorlopig in vrijheid te zijn gesteld. Hij kon zijn onschuld echter niet bewijzen en diende zich dan ook terug aan te bieden in de gevangenis. Daarom heeft hij gekozen om te vluchten.

De verwerende partij is snel en onzorgvuldig te werk gegaan en heeft ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd. Verzoeker heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas. Er is schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.2. Stukken

Er worden geen stukken bij het verzoekschrift gevoegd.

3.3. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat hij niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen, verzoekers verklaringen zijn niet geloofwaardig:

1. verzoekers verklaringen over de beweerdte aanslag op een wagen van zijn werkgever, waarvoor hij verantwoordelijk zou zijn geacht, zijn vaag en weinig overtuigend, zelfs inconsistent:

- verzoeker kan de plaats van de aanslag niet exact situeren;
- zijn verklaring over het feit of er al dan niet getuigen waren, zijn niet overtuigend;
- zijn verklaringen over de plaats waar hij vernomen zou hebben dat er een aanslag was, zijn niet consistent (op kantoor of in de stad);
- zijn kennis over de precieze omstandigheden van de aanslag is niet goed;
- de verklaringen over de vermeende slachtoffers van de aanslag zijn weinig overtuigend;
- verzoekers verklaringen over de vermeende bomaanslag zijn dus hoegenaamd niet overtuigend, op sommige punten tegenstrijdig, zodat zijn beweerdte problemen die hieruit voortvloeien evenmin geloofwaardig zijn.

2. over verzoekers vermeende arrestatie door de Ethiopische autoriteiten kan worden opgemerkt dat deze vaag en ongefundeerd zijn:

- verzoeker zou zijn aangehouden de dag na de aanslag en niet de dag van de aanslag;
- verzoeker weet niet op welke weekdag hij aangehouden werd;
- hij weet niet door hoeveel agenten hij werd gearresteerd;
- verzoekers verklaringen over zijn celgenoten zijn vaag;
- verzoekers verklaringen over zijn vrijlating zijn vaag: verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af inzake de gevonden oplossing met een aantal families van de slachtoffers of met alle families, verzoeker had oorspronkelijk niet verklaard dat zijn vrijlating slechts voorlopig was terwijl hij als antwoord op de vraag waarom hij vreesde opnieuw gearresteerd te worden na zijn vrijlating, vermeldt dat zijn vrijlating slechts tijdelijk was;
- verzoekers verklaringen over de arrestatie van de storekeeper overtuigen niet: verzoeker verklaarde dat deze persoon vijf dagen werd aangehouden, maar verzoeker weet niet wanneer hij werd aangehouden en wanneer hij werd vrijgelaten;
- de door verzoeker aangehaalde onterechte beschuldigingen van de Ethiopische autoriteiten zijn niet aannemelijk en zelfs ongeloofwaardig gezien zijn weinig inconsistente verklaringen over de aanleiding ervan, met name een aanslag op een overheidstransport waarvoor hij verantwoordelijk zou zijn geweest, de verklaringen over de beweerdte gevolgen die uit deze valse beschuldigingen zouden zijn

voortgevloeid (arrestatie en veroordeling tot een jarenlange gevangenisstraf) zijn niet overtuigend te noemen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker gaat in op verschillende van de motieven van de bestreden beslissing.

3.3.1.1. Inzake de plaats van de aanslag stelt verzoeker dat hij steeds heeft verklaard dat de wagen ontploft is op weg naar het dorp.

Uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) blijkt dat verzoeker inderdaad verklaard heeft dat de wagen ontploft is in een dorp (p. 15), meer bepaald op de weg naar het dorp (p. 16 en 17). Verzoekers verklaringen over de plaats van de ontploffing (op de weg naar een dorp) zijn inderdaad niet helemaal tegenstrijdig te noemen. In de bestreden beslissing wordt hierop echter verder ingegaan en wordt gesteld dat verzoekers verklaringen over het feit of er al dan niet getuigen waren van de ontploffing en hoe verzoeker op de hoogte werd gebracht, weinig overtuigend zijn. Dit strookt wel met het gehoorverslag, zoals hieronder zal blijken.

3.3.1.2. Verzoeker meent dat zijn verklaringen over hoe hij op de hoogte werd gebracht van de aanslag niet tegenstrijdig zijn: op het ogenblik van de ontploffing waren er geen getuigen, de knal werd gehoord, voorbijgangers zagen dit en verzoeker kreeg dan via via snel te horen dat de wagen ontploft was.

Uit het gehoorverslag bij het CGVS blijkt in dit verband het volgende. Op p. 16 en 17 verklaart verzoeker dat niemand van het dorp de ontploffing gezien heeft *"Als er veel mensen in de buurt waren, hadden ze het gezien, maar er was niemand."* Op de vraag hoe verzoeker heeft vernomen dat de wagen ontploft was (p. 18), antwoordde hij *"Mijn vrienden hebben het mij verteld. Er was een weg, anderen hebben het gezien, er passeren daar veel mensen op die weg. Het is een drukke weg. En ze hebben het ons verteld, ze hebben ons verteld wat er gebeurd was, mensen die dat gehoord hebben, hebben het verteld."* De Raad volgt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze stelt *"Evenmin overtuigend is uw verklaring dat er geen getuigen van de aanslag waren, maar dat u het nieuws van de aanslag wel zou hebben vernomen via vrienden en kennissen, die op deze weg passeerden, aangezien het een erg drukke weg is, aldus uw verklaringen (...). Het komt eerder vreemd voor dat u in eerste instantie verklaart dat er geen getuigen van de aanslag waren, maar dat u wel meteen op de hoogte werd gebracht van de aanslag door kennissen die gebruik maakten van deze drukke en vaak gebruikte weg."*

3.3.1.3. Verzoeker uit geen kritiek op het motief dat zijn verklaringen over de plaats waar hij vernomen heeft dat er een aanslag werd gepleegd, niet consistent zijn. Dit blijkt echter wel uit het gehoor bij het CGVS: op p. 11 verklaart verzoeker *"Ik vernam het toen ik op mijn werk was"* en op p. 17 antwoordt hij op de vraag *"Wanneer heeft u het nieuws van de aanslag vernomen?"* *"Meteen, ze hebben me meteen gepakt."* Op de vraag waar verzoeker was toen hij het nieuws vernomen heeft (p. 17), stelt hij *"Ik was in de stad"* en *"Ik weet het niet meer precies, ik was in de stad"*. Er kan aangenomen worden dat verzoeker, die het ingrijpend nieuws over een aanslag op zijn collega's verneemt, toch zou moeten kunnen situeren waar hij zich op dat ogenblik bevond, op zijn werk of niet. De Raad volgt ook hier de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die hierover stelt *"Dergelijke inconsistente verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas"*.

3.3.1.4. Verzoeker voert aan dat zijn verklaringen over de exacte omstandigheden van de aanslag niet tegenstrijdig zijn, over de chauffeur legde hij immers geen tegenstrijdige verklaringen af.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) het volgende verklaarde:

"De chauffeur van de auto waar ik verantwoordelijk voor was, had geld aangenomen van leden van het ONLF voor het vervoer van explosieven."

Tijdens het verhoor bij het CGVS verklaarde verzoeker het volgende in dit verband (p. 12 en 13):

"Het is bewezen omdat ze de man hebben opgepakt die de bom had geplaatst, ze hebben dus de man gevonden die de aanslag had gepleegd, en zo weten ze dat ik er niets mee te maken had. Het was de man die alle spullen in de auto heeft gelegd die verantwoordelijk was, maar mensen die het echt konden bewijzen, zijn de mensen die in de auto waren, daarom is het gecompliceerd.

Wie is die man die het gedaan heeft? Kent u hem?

Hij is de storekeeper. Hij heeft toegegeven dat hij spullen in de auto heeft gelegd.

(...)

Weet u wie verantwoordelijk is voor de aanslag?

Niemand weet het. Twaalf mensen zijn dood. Mensen hebben niet gestudeerd om te zoeken naar de oorzaak.

Wat is er gebeurd met de storekeeper?

Hij is vrijgelaten na 5 dagen...

Maar zonet zei u dat hij verantwoordelijk was voor de aanslag?

Nee. We denken dat de chauffeur er achter zat. Het is tussen mij en degenen die overleden is; omdat hij niets kan zeggen, denken ze dat ik verantwoordelijk was.

Niemand weet het. Hoe de bom er is gekomen, of er een bom in de auto was, niemand weet het."

Hieruit blijkt dat verzoeker inderdaad bij de DVZ verklaard heeft dat de chauffeur van de wagen (die overleden is bij de explosie) geld had aangenomen van het ONLF voor het vervoer van explosieven, en bij het CGVS dat hij vermoedt dat de chauffeur achter de explosie zat. De Raad sluit zich aan bij de opmerking in de bestreden beslissing in dit verband dat de kennis van verzoeker over de precieze omstandigheden van de aanslag niet erg goed te noemen is. De Raad wijst er in verband met de omstandigheden van de aanslag nog bijkomend op dat uit de verklaringen bij de DVZ blijkt dat het om het vervoer van explosieven ging voor het ONLF, waaruit blijkt dat het eerder om een explosie per ongeluk ging van deze naar een bestemming te vervoeren explosieven. Bij het CGVS spreekt verzoeker over een aanslag en over een bom die in de auto was geplaatst, wat iets helemaal anders is dan een transport waarbij de explosieven per ongeluk af gingen. Voorts verklaarde verzoeker bij de DVZ dat hij meereed met deze wagen, maar dat hij op het moment van de explosie niet meer in deze wagen zat. Bij het CGVS (p. 11) verklaarde verzoeker *"Ik vernam het toen ik op mijn werk was. Ik zelf was niet in de auto."* Dit alles bevestigt dat verzoeker inderdaad niet eenduidig is wat de omstandigheden van de aanslag of de explosie betreft.

3.3.1.5. Vervolgens bekritiseert verzoeker het motief dat zijn verklaringen over de vermeende slachtoffers van de aanslag weinig overtuigend zijn. Verzoeker geeft in dit verband een uitleg dat hij de slachtoffers van de aanslagen bij naam heeft genoemd en dat hij de slachtoffers die een specifieke functie hadden, eveneens heeft vermeld. Hij wijst erop dat bedrijven en organisaties in Ethiopië niet georganiseerd zijn zoals in België, waar alles bureaucratisch is geregeld en elk een duidelijk beschreven functie heeft. Verzoeker heeft aangegeven dat deze mensen werken bij een transportbedrijf, maar dat de structuur van de organisatie moet worden bekeken in het licht van de Ethiopische gewoontes en dat rekening moet worden gehouden met het feit dat alles er niet zo strikt geregeld was, reden waarom hij niet alle functies van deze mensen exact kon beschrijven. Hij kon zonder enige moeite de slachtoffers wel bij naam noemen.

Door deze algemene uitleg kan verzoeker echter niet aannemelijk maken waarom hij, als deze twaalf omgekomen personen allemaal collega's van hem waren, enkel van de chauffeur de functie kon vermelden en van Suheib, die samen met drie andere mannen moest onderzoeken hoe bomen en planten groeiden. Verzoeker antwoordde dat hij niet wist wat Nour, een andere overleden medewerker, deed. Verzoeker betwist niet dat zijn verklaringen over de clans van de slachtoffers niet overtuigend zijn. Deze weinig overtuigende verklaringen blijken uit het gehoorverslag. Verzoeker antwoordde (p. 21) op de vraag *"Tot welke clans behoorden de slachtoffers van de aanslag?"* *"We hebben veel subclans in onze regio, er was Hawiye, er was Ogadeen, ..."*. Op de vraag *"Tot welke clan behoorde hij (Suheib)?"* *"Suheib was Hawiye, Ousman en Abdersak, zij waren Res Isak, Nour is mijn clan, de overigen weet ik niet meer."* *"Maar u zei dat het om acht verschillende clans ging? Ja dat werd me gezegd, maar welke precies weet ik niet"*.

3.3.1.6. Ten slotte merkt verzoeker in verband met het moment van zijn arrestatie op dat hij ook niet weet waarom hij 24 uur na de aanslag is opgepakt en in het algemeen inzake zijn arrestatie, veroordeling en vrijlating, dat hij duidelijk is geweest: hij werd de dag na de aanslagen gearresteerd en naar de gevangenis gebracht, hij kwam drie maal voor de rechter en hij werd uiteindelijk veroordeeld tot

45 jaar cel. De ouderen (die erg veel invloed hebben) konden de voorlopige invrijheidsstelling van verzoeker verkrijgen omdat zij ervan overtuigd waren dat verzoeker de aanslag niet had gepleegd, maar slachtoffer was van een opgezet spel om de families van de slachtoffers enig soelaas te bieden. Hij heeft op de koran moeten zweren niets met de aanslagen te maken te hebben en de ouderen geloofden hem. Tijdens die voorlopige invrijheidsstelling is verzoeker kunnen vluchten. Hij heeft duidelijk verklaard voorlopig in vrijheid te zijn gesteld. Hij kon zijn onschuld echter niet bewijzen en diende zich dan ook terug aan te bieden in de gevangenis. Daarom heeft hij gekozen om te vluchten.

Door deze uitleg achteraf ontkent verzoeker niet dat zijn verklaring weinig overtuigend is dat er op de plaats van de aanslag, de dag van de aanslag, geen politie aanwezig was (gehoor p. 19), dat hij niet weet welke weekdag hij gearresteerd werd (p. 18), dat hij niet meer weet door hoeveel agenten hij gearresteerd werd maar dat het er vijf of zes moeten geweest zijn (p.16).

Verzoeker ontkent niet dat zijn verklaringen over zijn celgenoten vaag zijn (hij weet niet waarom zij in de cel zaten, behalve het vermoeden dat ze verdacht werden banden te hebben met het OLNf).

Verzoeker ontkent evenmin dat er tegenstrijdigheden zijn in zijn verklaringen over de oplossing met de families tijdens zijn vrijlating om zijn onschuld te bewijzen. Over de oplossing met de families verklaarde verzoeker tijdens het gehoor dat de ouderen zijn tussengekomen bij de overheid en hem tijdelijk vrij hebben gekregen om op die manier te kunnen bemiddelen met de familieleden van de slachtoffers (p. 13 en 14, p. 22). Er werd een oplossing gevonden met een aantal families, nog niet met iedereen (p. 14): *“En konden de ouderen de problemen met de familie van de slachtoffers oplossen?” “Neen, nog niet, het zijn acht verschillende clans, de slachtoffers behoren tot acht verschillende clans, dat hebben ze nog niet kunnen regelen, maar voor zover ik weet zijn 5 clans ok, ze hebben het geaccepteerd, ze hebben kamelen gegeven. Als alles geregeld is, gaan ze naar de overheid, als ze dan beslissen dat ik vrijgelaten word, dan ga ik terug naar mijn land, anders blijf ik hier, ik weet niet hoelang het gaat duren, ik ben nu een jaar weg, het is nog niet opgelost.”*

Op het einde van het gehoor verklaarde verzoeker dat er met alle families een oplossing was (p. 22 en 23): *“Wat deed u na uw vrijlating?” “Ik moest zweren op de Koran dat ik er niets mee te maken had. Dat was puur om problemen te voorkomen, ze waren bang dat ik als ik terug zou gaan, dat de familie van de verdachten me zouden zoeken... Ik heb daarom meteen geregeld dat ik er niets mee te maken had, daarom was het meteen geregeld met de families, maar met de kant van de overheid was er niets geregeld.” “Maar met de families en de ouderen wel?” “Ja inderdaad.” “Wanneer was het geregeld met de families van de andere clans?” “Dat was al na mijn vrijlating. Voordat ik gevlucht ben.” “U heeft het land verlaten omwille van problemen met de overheid en niet zozeer met de gemeenschap?” “Ja inderdaad, we kunnen kamelen geven aan de andere familieleden.”*

De combinatie van tegenstrijdige, vage en onduidelijke en ongefundeerde verklaringen tasten de geloofwaardigheid van verzoekers relaas aan.

3.3.1.7. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 14 maart 2016 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten, dit met de hulp van een tolk Somali en bijgestaan door zijn advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.3.1.8. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.2. Zoals hierboven blijkt, heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. In dit verband kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert evenmin concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict), noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

3.3.3. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET